

ляди въпроси. Безъ да се спира, той отговаряше на всички едно и сѣщо :

— Нищо нѣма, нищо! Едното колело на казана потъна малко. Дигатъ го сега съ винча. Ще тръгнатъ пакъ скоро.

Никой не се върна отъ пѣтя си. Скоро всички слѣзюха въ дола и заобиколиха машинитѣ. Най-послѣ това, което толкозъ врѣме имъ се струваше като неосществима мечта, бѣше прѣдъ очитѣ имъ. И двѣтѣ машини бѣха съвсѣмъ нови. Голѣмиятъ и тежъкъ локомотилъ съ незапалвано още огнище, съ поваленъ куминъ и съ неподвижно ремѣчно колело, стоеше като вързанъ и притихналъ звѣръ. Нѣщо по-леко и по-грациозно имаше въ батозата — голѣма и висока постройка, повечето дървена и боядисана съ свѣтла червена боя. Въ Люляково не за първи пѣтъ виждаха подобни машини. Почти всѣко лѣто тѣ вършѣха съ такива. Но тѣ бѣха чужди, а тия щѣха да бждатъ тѣхни собствени. Това ги радваше най-много и това сѣкашъ полѣхваше и отъ самитѣ машини. Голѣмитѣ и мѣлчеливи сѣщества като че чувствуваха интимната близость, която ги свързваше съ хората, прѣдугаждаха и съвмѣстния трудъ, който ги чакаше. Гледаха ги и имъ се радваха като на нѣщо живо. Особно у женитѣ любопитството бѣше голѣмо. Тѣ се трупаха навсѣкждѣ, заничаха и прѣчаха на мжжетѣ въ работата имъ. Трѣбваше най-послѣ да се намѣси Нейко кметѣтъ, за да разгони и отстрани малко назадъ голѣмата навалица.

Все още се залисваха около потъналото колело. Дойде Йорданъ ковачѣтъ и високо и авторитетно почна да дава съвѣтитѣ си. Съ негова помощъ намѣстиха подобрѣ винча, завѣртѣха ржката, заскѣрца нѣщо и всички жени очудено ахнаха, като видѣха какъ неимовѣрната тежестъ на локомотила започна да се подига отъ една толкова малка и слаба нагледъ машина. Колелото най-по-